

Et postnummer

Det er en lille plade, der lægges på i åbningsbillederne af Carl Sch. Nørresteds film '2400 NV', men det er stor filmmusik, der toner frem på lydsiden – 'Borte med Blæsten' for nu at være helt nøjagtig. Vi skal til fødselsdag hos en død mand, og sådan bliver modsætningerne ved med at ramle ind i hinanden helt ned i detaljerne med ord som 'fodmanicure', een af mine klare favoritter.

'2400 NV' er en utrolig morsom film om en utrolig grim bydel. I foromtalen hedder det, at den er 'et stykke bæbrun socialrealisme', og selvom kulisserne godt kunne have levet op til dette, så er det ikke ret meget andet, der gør det. Slet ikke hovedpersonen, der ellers påstår, at han 'var guf for en dansk gennemsnitlig, socialrealistisk filminstruktør'. Med replikker som denne og de kommentarer, han iøvrigt giver kameraføring og credits i de indledende minutter, distancerer filmen sig milevidt fra denne genre. Således får en travelling denne kommentar med på vejen: 'Gad vide om han har lært det på Filmskolen. Det ser i hvert fald smart ud.' – Kamerafolk, lydfolk, klipper og instruktør får at vide, at de er en samling blærevide... '– og så for offentlige midler...'

Filmens fortæller og hovedperson spilles af Peter Poulsen, og dennes uovertrufne sans for timing gør, at han med sin levering af replikker og pauser bærer en store del af filmen; f.eks. når han i ensom majestæt befolker sin lejlighed og nordvestkvarteret smukt i overensstemmelse med Carl Nørresteds instruktion og ide.

Det er hovedpersonens underfundige monolog, man helst husker fra filmen. Den er sjov, men også tragisk, for hovedpersonen ønsker brændende at finde nogen, han kan føre en rigtig samtale med. Desværre er han skoleeksemplet på, at man ikke kommer langt med 'der er rigtignok omslag i vejret' og anden small talk. Det er derfor mildest talt heroisk, når han lejer underboens hund og begiver sig ud i nabolaget for at finde gæster til sin fødselsdagsfest.

Man skal være meget, meget ensom, hvis post fra Netto hører til dagens store oplevelser – og hvis man

Peter Poulsen i 2400 NV af Carl Sch. Nørrested.

er nødt til at 'leje' en hund for at være i nærheden af et levende væsen – men måske netop 'derfor' er vor ven, som han selv siger, velegnet som figur i en socialrealistisk film. Når hunden går tur med ham, er det da også lige før, det snerper derhen ad. Vi ledes dog fra tanken af den overdrevne reallyd og synet af det nærmest monumentale butiksskilte – for slet ikke at tale om vor hovedpersons udbrud: 'Ih, hvor er her pænt!'

Det ville være dejligt at kunne sige, at det hele fortsætter lige så ud-søgt, som det starter – men da hunden trækker sin følgesvend ind på en beværtning (som den ganske vist ikke selv får lov at frekventere), kommer Knud Vesterskov på tværs af det hele. Hans spil lægger en dæmper på de resterende 10 minutter af filmen. Hans anti-ageren og poseren supplerer ikke Peter Poulsens spil særlig godt.

Fødselsdagsfesten er alt andet end hyggelig – men den er selvfølgelig heller ikke intenderet at skulle være det – på trods af strip, mavedans og 'fars cognac', som 'de ubehøvede gæster tyller i sig... af flasken!' Hovedpersonen er måske til sidst ved at nå den erektion, vi fandt ham drømme om i filmens indledning, men ligesom det blev brutalt afbrudt af et sakseklip, da falder hameren også denne gang, og hans sjæl

flyver animeret til himmels gennem skorstenen. Og sådan ender denne nadver, nordvestkvarterets svar på den sidste, hvis berømte afbildning pryder stuen i form af et vægtæppe.

Hvorvidt det er NV's arkitektoniske udformning, der hæmmer kommunikationen og fremmedgør og isolerer individet, således som indledningen af filmen antyder i en overtoning, der burer hovedpersonen inde mellem et persiennefyldt vindue og knusende husfacader, skal jeg ikke udtale mig om. Men man har jo lov at notere sig, at Carl Sch. Nørrested også selv har til huse i kvarteret, og at denne kendsgerning ikke har hindret ham i at lave en af de mest veloplagte Filmværkstedesproduktioner, man har set længe. Man kunne håbe på, at denne film fik et større publikum, end det er normalt er værkstedsproduktioner forundt. Og man må også håbe, at vi ikke skal vente i årevis på endnu et nummer fra denne side.

2400 NV. DK 1992. I: Carl Sch. Nørrested.

Mette Strømfeldt